

łapata Teresa, 391. Sawicki Mieczysław s. Leopolda, 392. Sawicka Stanisława c. Józefa, 393. Serocki Stanisław s. Józefa, 394. Serocka Helena c. Marka, 395. Sikora Wacław s. Daniela, 396. Sikora Stanisława c. Józefa, 397. Sitarz Józef s. Piotra, 398. Sitarz Zofia c. Stanisława, 399. Sitkiewicz Władysław s. Szymona, 400. Sitkiewicz Helena c. Jana, 401. Skrzypczak Czesław s. Stefana, 402. Skrzypczak Anna c. Franciszka, 403. Stopień Józef s. Marcina, 404. Stopień Daniela c. Jana, 405. Sobesto Antoni s. Jana, 406. Sobesto Kazimiera c. Jana, 407. Staruch Władysław s. Wincentego, 408. Staruch Paulina c. Jana, 409. Sosnowski Stanisław s. Józefa, 410. Sosnowska Genowefa c. Kazimierza, 411. Stefański Jan s. Marcina, 412. Stefańska Eugenia c. Jana, 413. Stelmach Zygmunt s. Michała, 414. Stelmach Antonina c. Jana, 415. Stobiecki Marian s. Jana, 416. Stobiecka Janina c. Michała, 417. Stolarek Zygmunt s. Wincentego, 418. Stolarek Stanisława c. Stanisława, 419. Struzik Jan s. Wojciecha, 420. Struzik Marianna c. Walentego, 421. Sybidło Bazyli s. Piotra, 422. Sybidło Rozalia c. Jana, 423. Szafran Jan s. Jana, 424. Szafran Marianna c. Ludomira, 425. Szczęsny Mieczysław s. Antoniego, 426. Szczęsna Helena c. Antoniego, 427. Szczodrowski Henryk s. Józefa, 428. Szczodrowska Honorata c. Waleriana, 429. Szulc Karol s. Piotra, 430. Szulc Weronika c. Stanisława, 431. Szyderski Józef s. Andrzeja, 432. Szyderska Katarzyna c. Adama, 433. Szymański Bolesław s. Wojciecha, 434. Szymańska Genowefa c. Leona, 435. Szymański Władysław s. Augustyna, 436. Szymańska Anna c. Wojciecha, 437. Szyperski Czesław s. Jana, 438. Szyperska Władysława c. Jana, 439. Śniady Franciszek s. Franciszka, 440. Śniada Regina c. Stefana, 441. Taras Witold s. Jana, 442. Taras Leokadia c. Szymona, 443. Tokarzewski Kazimierz s. Kazimierza, 444. Tokarzewska Zofia c. Adolfa, 445. Tryka Jan s. Antoniego, 446. Tryka Janina c. Adama, 447. Ulatowski Henryk s. Franciszka, 448. Ula-

towska Halina c. Franciszka, 449. Urban Julian s. Stanisława, 450. Urban Eugenia c. Stanisława, 451. Urbanowicz Stanisław s. Alfonsa, 452. Urbanowicz Stefania c. Wincentego, 453. Urbańczyk Hieronim s. Stefana, 454. Urbańczyk Maria c. Leona, 455. Waliszewski Władysław s. Marcina, 456. Waliszewska Eugenia c. Władysława, 457. Walkowiak Maksymilian s. Józefa, 458. Walkowiak Eugenia c. Józefa, 459. Weber Edward s. Jana, 460. Weber Janina c. Władysława, 461. Wierzchnicki Czesław s. Juliana, 462. Wierzchnicka Anna c. Józefa, 463. Wilczyński Antoni s. Aleksandra, 464. Wilczyńska Agata c. Wacława, 465. Wilczyński Józef s. Deonizego, 466. Wilczyńska Bronisława c. Stanisława, 467. Wilk Bronisław s. Piotra, 468. Wilk Zofia c. Marcina, 469. Wincior Jan s. Feliksa, 470. Wincior Maria c. Stanisława, 471. Wirszyc Mikołaj s. Adama, 472. Wirszyc Wanda c. Jana, 473. Wojsznis Jan s. Bolesława, 474. Wojsznis Halina c. Jana, 475. Wójtowicz Kazimierz s. Stanisława, 476. Wójtowicz Marianna c. Wiktora, 477. Wróblewski Ireneusz s. Władysława, 478. Wróblewska Genowefa c. Stefana, 479. Wysocki Tadeusz s. Władysława, 480. Wysocka Bronisława c. Michała, 481. Zaborowski Czesław s. Władysława, 482. Zaborowska Karolina c. Jana, 483. Zachoszcz Bronisław s. Aleksandra, 484. Zachoszcz Marianna c. Bronisława, 485. Zadykowicz Kazimierz s. Jana, 486. Zadykowicz Alfreda c. Józefa, 487. Zawadzki Stanisław s. Antoniego, 488. Zawadzka Lucyna c. Nikodema, 489. Zawilski Franciszek s. Władysława, 490. Zawilska Weronika c. Ludomira, 491. Zbyszyński Włodzimierz s. Teofila, 492. Zbyszyńska Zofia c. Andrzeja, 493. Zbytniewski Bogdan s. Romana, 494. Zbytniewska Halina c. Feliksa, 495. Złotek Mieczysław s. Stanisława, 496. Złotek Wiera c. Józefa, 497. Żebrowski Marian s. Józefa, 498. Żebrowska Stanisława c. Józefa.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

446

DECYZJA MINISTRA GOSPODARKI

z dnia 7 lipca 2000 r.

w sprawie ustanowienia ostatecznego środka ochronnego w postaci kontyngentu ilościowego na przywóz na polski obszar celny saletry amonowej pochodzącej z Federacji Rosyjskiej.

Na podstawie art. 9 ust. 1 pkt 2 i art. 23 ust. 1—5 ustawy z dnia 11 grudnia 1997 r. o ochronie przed nadmiernym przywozem towarów na polski obszar celny (Dz. U. Nr 157, poz. 1027) postanawia się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się na okres czterech lat, z uwzględnieniem okresu stosowania tymczasowej dodatkowej opłaty celnej, tj. do dnia 15 lutego 2004 r., ostateczny środek ochronny w formie kontyngentu ilościowego na przywóz saletry amonowej klasyfikowanej według kodu PCN ex 3102 30 90 0, pochodzącej z Federacji Rosyjskiej, w wysokości określonej w załączniku do decyzji.

§ 2. Kontyngent, o którym mowa w § 1, dla poszczególnych lat jest rozdysponowany na równe części w podziale na kwartały, zgodnie z załącznikiem do decyzji. Rozdysponowanie kontyngentu kwartalnego nastąpi według kolejności złożenia kompletnych wniosków.

§ 3. Nie wykorzystany kontyngent w kwartale nie powiększa kontyngentu w kwartale następnym.

§ 4. Maksymalna wielkość przywozu, na jaką udzielane będzie pozwolenie, wyniesie 1000 ton.

§ 5. Wnioski o przydział kontyngentu, o którym mowa w § 1, składa się na każdy kwartał oddzielnie, poczynając od 15 dnia miesiąca poprzedzającego dany kwartał. Wnioski o przydział kontyngentu na III kwartał 2000 r. składa się od dnia wejścia w życie decyzji.

§ 6. Termin ważności pozwolenia nie może być dłuższy niż jeden miesiąc i nie może wykraczać poza ostatni dzień kwartału, na który pozwolenie zostało wydane.

§ 7. Na osoby dokonujące przywozu na polski obszar celny saletry amonowej nakłada się obowiązek składania sprawozdań z wykorzystania pozwoleń.

§ 8. Decyzja wchodzi w życie z dniem 17 lipca 2000 r.

Uzasadnienie

Postępowanie wszczęte zostało postanowieniem Ministra Gospodarki z dnia 14 września 1999 r. o wszczęciu postępowania ochronnego przed nadmiernym przywozem na polski obszar celny saletry amonowej pochodzącej z Federacji Rosyjskiej (Monitor

Polski Nr 30, poz. 460). Wnioskodawcą były Zakłady Azotowe „Puławy” S.A., występujące na rzecz przemysłu krajowego w rozumieniu art. 11 ust. 1 wyżej powołanej ustawy.

W toku badań prowadzonych w ramach postępowania ustalono:

Przywóz saletry amonowej na polski obszar celny w latach 1996—1999 kształtował się następująco:

Okres	Sprzedaż krajowa produkcji krajowej tys. ton	Import ogółem tys. ton	Import z Rosji tys. ton	Konsumpcja tys. ton (2) + (3)	% udział importu ogółem w konsumpcji (3) : (5) %	% udział importu z Rosji w konsumpcji (4) : (5) %
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)
1996 r.	1201,2	12,712	11,345	1213,91	1,05	0,93
1997 r.	1201,7	5,197	3,765	1206,90	0,43	0,31
1998 r.	1027,9	26,245	20,974	1054,15	2,49	2,00
I—III 1998 r.	192,9	3,012	1,557	195,91	1,54	0,79
I—III 1999 r.	292,3	121,861	119,289	414,16	29,42	28,8
1999 r.	1170,4	413,359	408,545	1583,76	26,1	25,8

W latach 1996 i 1997 import saletry amonowej był nieznaczny. W roku 1998 przywóz saletry amonowej na polski obszar celny wzrósł ponad pięciokrotnie w stosunku do roku 1997. Ogromny wzrost wielkości importu nastąpił w pierwszym kwartale 1999 r., kiedy to import saletry był około czterdziestokrotnie większy niż w analogicznym okresie 1998 r. oraz prawie pięciokrotnie większy niż w całym 1998 r. Tendencja wzrostowa utrzymywała się przez cały rok 1999 oraz do 16 lutego 2000 r., czyli do momentu wejścia w życie decyzji w sprawie wprowadzenia tymczasowej dodatkowej opłaty celnej w związku z nadmiernym przywozem na polski obszar celny saletry amonowej pochodzącej z Federacji Rosyjskiej.

Udział saletry amonowej z importu w konsumpcji krajowej wzrósł z 1% w 1996 r. do 2,5% w roku 1998, przy niewielkim spadku w roku 1997, kiedy wynosił 0,4%. Natomiast w pierwszym kwartale 1999 r. na skutek wzmożonego przywozu stanowił już prawie 30% konsumpcji ogółem, podczas gdy w pierwszym kwartale 1998 r. wynosił zaledwie 1,5%.

Import saletry amonowej pochodzenia rosyjskiego w pierwszym kwartale 1999 r. wynosił 119,3 tys. ton, co stanowiło 97,9% importu saletry amonowej ogółem. W całym roku 1999 udział importu rosyjskiej saletry amonowej w imporcie saletry ogółem stanowił 99%.

Równocześnie odnotowano wzrost udziału saletry amonowej importowanej z Federacji Rosyjskiej w kon-

sumpcji krajowej. W 1997 r. stanowił on 0,3%, w 1998 r. — 2%, a w roku 1999 stanowił prawie 26%.

Ponadto ceny, po jakich realizowano przywóz na polski obszar celny saletry amonowej pochodzącej z Federacji Rosyjskiej, były znacznie niższe od cen sprzedaży saletry pochodzenia polskiego.

Ceny importowanej rosyjskiej saletry amonowej były w roku 1999 niższe o przeszło 22% od cen sprzedaży saletry pochodzenia polskiego. Wystąpiło więc silne podcięcie cenowe, co uniemożliwiło polskim producentom nawozów azotowych konkutowanie z saletrą amonową pochodzącą z Federacji Rosyjskiej. Utrzymanie niskich cen przez importerów saletry rosyjskiej uniemożliwia krajowym producentom podwyższenie cen tego towaru, wynikające ze wzrostu cen gazu, który jest głównym surowcem służącym do produkcji saletry amonowej. W konsekwencji powoduje to spadek rentowności produkcji saletry amonowej w Polsce.

Poważne zagrożenie związane z możliwością dalszego wzrostu importu z Federacji Rosyjskiej wynika również z faktu ciągłego spadku cen saletry amonowej oferowanej przez Rosję.

Dodatkowe zagrożenie dla krajowych producentów nawozów azotowych stanowią ogromne możliwości produkcyjne i eksportowe Rosji. W pierwszej połowie 1999 r. znacznie wzrosła produkcja nawozów azotowych w Federacji Rosyjskiej. Pomimo tak znacznego wzrostu produkcji nawozów zużycie nawozów na ryn-

ku wewnętrznym utrzymywało się na tym samym poziomie. Większość produkcji rosyjskiej saletry przeznaczana jest na eksport.

Kolejnym czynnikiem wpływającym na wzrost przywozu na polski obszar celny saletry amonowej pochodzącej z Federacji Rosyjskiej jest ograniczenie dostępu do rynku Unii Europejskiej. Wprowadzenie przez Komisję Europejską (Council Regulation (EC) No 663/98 z dnia 23 marca 1998 r.) ceł antydumpingowych na saletrę amonową pochodzącą z Federacji Rosyjskiej spowodowało w 1998 r. zmianę kierunków eksportu saletry przez Rosję.

W związku z pojawieniem się na rynku polskim nadmiernych ilości taniej saletry amonowej pochodzącej z Federacji Rosyjskiej pogorszyły się wskaźniki ekonomiczno-finansowe przemysłu krajowego: Stopa zysku netto wnioskodawcy spadła o 4,65 punktów procentowych w roku 1998 w stosunku do roku 1996.

Zyskowność sprzedaży na kraj saletry amonowej produkcji krajowej wykazywała systematyczny spadek od roku 1996, aż do momentu wprowadzenia tymczasowej dodatkowej opłaty celnej na przywóz saletry amonowej pochodzącej z Federacji Rosyjskiej, czyli do 16 lutego 2000 r.

W analizowanym okresie zdolności produkcyjne saletry amonowej były wykorzystywane na poziomie 60%—70%. Polski przemysł produkujący saletrę amonową jest w stanie całkowicie zaspokoić popyt krajowy. Łączne moce produkcyjne wszystkich zakładów produkujących saletrę amonową wynoszą 2412 tys. ton, a więc więcej niż konsumpcja krajowa w badanym okresie.

Od 1998 r. nastąpił gwałtowny spadek stopy zysku w produkcji saletry amonowej w kraju. Producenci krajowi, w związku z koniecznością konkurowania z dużo tańszą saletrą z Federacji Rosyjskiej, zmuszeni zostali do obniżenia cen na rynku krajowym. W tym samym czasie wzrosły zapasy i związane z nimi koszty kredytowania. Wszystkie te czynniki spowodowały spadek opłacalności produkcji saletry amonowej w Polsce.

Sprzedaż krajowa produkcji krajowej była w 1999 r. wyższa o ok. 140 tys. ton w porównaniu z rokiem 1998. Jednakże wzrost ten jest poniekąd pozorny i wynika z przeniesienia kosztów finansowania zapasów z producentów saletry na uczestników krajowych sieci dystrybucyjnych. Oznacza to, że fabryczne punkty sprzedaży wykupiły znaczne ilości posiadanej w magazynach saletry i zostały w tym momencie właścicielami dużych zapasów tego towaru. Główni producenci krajowi (zwłaszcza wnioskodawca — Z.A. „Puławy” S.A.) transakcję tę odnotowali jako sprzedaż i uzyskali od dealerów środki finansowe niezbędne do dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa. Towar ten nie trafił do użytkownika końcowego i stanowi zapas w sieci sprzedaży fabrycznej. Zapas znajdujący się u dealerów na koniec roku 1999 wynosił szacunkowo ok. 180 tys. ton.

Wzrost sprzedaży saletry ogółem w kraju w roku 1999, pomniejszony o zapas znajdujący się w sieci dystrybucyjnej, wskazuje w praktyce na spadek sprzedaży krajowej produkcji krajowej saletry o 40 tys. ton w roku 1999 w stosunku do roku 1998.

Na koniec grudnia 1999 r. zapasy ogółem wszystkich krajowych producentów stanowiły blisko 25% konsumpcji krajowej.

W świetle powyższych faktów dokonano ustalenia, że przywóz saletry amonowej pochodzącej z Federacji Rosyjskiej był nadmierny w rozumieniu art. 3 wyżej powołanej ustawy, gdyż dokonany został w tak zwiększonych ilościach bezwzględnych oraz w stosunku do wielkości krajowej produkcji saletry amonowej, jak również na takich warunkach, że zagrażał wyrządzeniem poważnej szkody przemysłowi krajowemu.

Mając powyższe na uwadze oraz fakt znacznego przyspieszenia importu przedmiotowej saletry w trzecim kwartale 1999 r. i kontynuację tego trendu po wszczęciu postępowania ochronnego, decyzją Ministra Gospodarki z dnia 7 lutego 2000 r. ustanowiona została tymczasowa dodatkowa opłata celna w związku z nadmiernym przywozem na polski obszar celny saletry amonowej pochodzącej z Federacji Rosyjskiej (Monitor Polski Nr 5, poz. 119). Jednocześnie stwierdzono, że nieustanowienie ostatecznego środka ochronnego spowoduje dla przemysłu krajowego szkodę trudną do naprawienia.

Ustanowiony tymczasowy środek ochronny w praktyce oznaczał zamknięcie polskiego rynku dla przywozu saletry amonowej pochodzenia rosyjskiego. Przy wyborze ostatecznego środka ochronnego Minister Gospodarki kierował się potrzebą zastosowania ograniczenia, które nie eliminuje przywozu na polski obszar celny saletry amonowej pochodzącej z Federacji Rosyjskiej. Z tego też względu, po przeprowadzeniu konsultacji ze stroną rosyjską, zastosowano ostateczny środek ochronny w formie kontyngentu ilościowego na okres czterech lat, z uwzględnieniem okresu stosowania tymczasowej dodatkowej opłaty celnej, na poziomie nie niższym od średniej wielkości przywozu saletry amonowej pochodzącej z Federacji Rosyjskiej w okresie ostatnich trzech reprezentatywnych lat, zgodnie z art. 25 ust. 1 wyżej powołanej ustawy.

W celu zapewnienia jednakowych warunków dostępu do rynku krajowego dla towaru importowanego z Federacji Rosyjskiej oraz dla towaru produkowanego przez polskie zakłady kontyngent dzielony jest na równe części kwartalne, a jego rozdysponowanie odbywać się będzie zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 11 grudnia 1997 r. o administrowaniu obrotem z zagranicą towarami i usługami oraz o obrocie specjalnym (Dz. U. Nr 157, poz. 1026 oraz z 1999 r. Nr 55, poz. 587 i Nr 101, poz. 1178).

Minister Gospodarki: w z. A. Skowrońska-Łuczyńska

Załącznik do decyzji Ministra Gospodarki z dnia 7 lipca 2000 r. (poz. 446)

Kod PCN	Wyszczególnienie	Kontyngent ilościowy w tys. ton			
		w roku 2000	w roku 2001	w roku 2002	w roku 2003
1	2	3	4	5	6
3102 3102 30 3102 30 90 0 ex 3102 30 90 0	Nawozy mineralne lub chemiczne, azotowe: — Azotan amonowy, nawet w roztworze wodnym: — — Pozostały Saletra amonowa	35 po 17,5 w kwartale III i IV	90 po 22,5 w kwartale	100 po 25 w kwartale	110 po 27,5 w kwartale

447

KOMUNIKAT PAŃSTWOWEJ KOMISJI WYBORCZEJ

z dnia 10 lipca 2000 r.

o zarejestrowaniu Komitetu Wyborczego Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Janusza Korwin-Mikke.

Państwowa Komisja Wyborcza informuje, że na podstawie art. 40d ust. 1 ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2000 r. Nr 47, poz. 544) zarejestrowała w dniu 10 lipca 2000 r. Komitet Wyborczy Kandydata na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Janusza

KORWIN-MIKKE z siedzibą w Warszawie, ul. Nowy Świat 41.

Przewodniczącą Państwowej Komisji Wyborczej:
w z. A. Wróblewski

Egzemplarze bieżące i z lat ubiegłych oraz załączniki można nabywać:

- na podstawie nadesłanego zamówienia w Wydziale Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa
- w punktach sprzedaży Wydziału Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Warszawie, al. Jana Chrystiana Szucha 2/4, tel. 629-61-73 i ul. Powsińska 69/71, tel. 694-62-96

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Wydziału Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa, do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru

O wszelkich zmianach nazwy lub adresu prenumeratora prosimy niezwłocznie informować na piśmie Wydział Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

Wydawca: Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

Redakcja: Rządowe Centrum Legislacji — Redakcja Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, ul. Marszałkowska 3/5, 00-624 Warszawa, tel. 825-46-79

Skład, druk i kolportaż: Wydział Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa, tel.: 694-67-50, 694-67-52; fax: 694-64-77, 694-62-06

Bezpłatna infolinia: 0-800-287-581
www.gpkprm.gov.pl

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Wydziale Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa